Thi saa har Gud elsket Verden, at han gav sin Søn, den enbaarne, for at hver den som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have evigt Liv.

HYRDEN

"JEG ER DEN GODE HYRDE." — Joh. 10, 11.

Den som tror paa ham, bliver ikke dømt; den som ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har troet paa Guds enbaarne Søns Navn.

13de aargang. Winnipeg, Manitoba, Februar 1937 Nr. 2

Anden Søndag i Faste.

Markus 19: 17-29
av *E. E. Hoff.*

Kjære Medforløste: Naade og Fred fra Gud vor fader og den Herre Jesus Kristus tilønskes eder alle.

I vor tekst, for den anden søndag i faste, læser vi om en ung mand som var besat av en ond Aand. Djævelen hadde stor magt i verden paa Jesu tid. Vor Herre sier at han var denne verdens fyrste. I sit Herredømme, raset han og for frem paa en forfærdelig maate. Han bandt baade mænd, kvinder og børn; pisket og pinte dem paa en rædselsfuld maate. Slik behandler han denne unge mand. Faren meddelte Jesus at naar djævelen grep gutten, slet den i ham saa at gutten fraadet og skar tænder indtil han visnet hen. Slik farer djævelen med et menneske, naar han faar magt over det.

Men djævelen farer vel ikke slik med nogen nu tildags? Ak disværre, jo. Han er ogsaa den samme idag, igaar og indtil verdens ende. Han tar ikke hensyn til noget menneske; ei heller blir nogen bønhørt. Ingen herre paa slavetiden behandlet sin slave paa en mere ondskapsfuld og rædselsfuld maate end denne tyran. Dersom nogen slipper ham ind saa blir der ikke mere sand fred og glæde i den sjæl men bare skuffelse, nød, sorg og død.

Se dig bare om i verden. Du vil snart opdage og indrømme at der er en fiensk og djævelsk ond aand som hersker og raser baade i det enkelte menneske saavel som iblandt folkemængden og nationene. Vi hører om en mand som blir saa sint at han mister al forstand. Hans ansigt blir blegt, hans legem ryster, hans røst bæver og skjælver, han skjærer tænder sammen. I sin harme farer han op og slaar baade sin hustru og sine barn ihjel. Se paa en drukkenbolt som løper avsted paa salonen med de penge som med rette tilhører sin hustru og barn. Istedet for at skaffe mat og klær for dem saa kaster han sine penge bort paa brændevin som ødelægger baade legeme og sjæl og bringer nød og sorg til familien. Hør paa Gudsfornegteren som paa en fræk maate spotter baade Gud og alt det som helligt er.

Saa har vi den gjerrige som tænker bare paa maven og penger. Han vet at dette liv er ikke det eneste, at døden kommer kanskje før end han vet, at han har en udødelig sjæl men aligevel saa har han hverken tanke eller lyst for noget andet end at skrape isammen penge. Saa gaar han der sulten og forfrosen og lir nød. Kanske han har mange tusind dollars i banken. Det er let at forstaa at det er denne verdens gud som har forblindet og besat ham. Se paa denne unge manden som er træl for sine hemmelige og urene lyster. Satan har bundet baade hans vilje og lyst saa han formaar ikke at komme løs. Han mister baade syn, mot og kraft. Det gaar stadig nedover. Man lægger ham i en tidlig grav.

Se paa folkemængden, nationene og øvrighetene. Hvem er det som hersker? Bladene er fulde av alt det som er ondt og forfærdeligt. Ulydighet, løgn, fusk, røveri, utugt, mord, fredløshet, drukkenskap og revolution er dagens orden. Vi læser mere og mere om krig og rygter om krig. Mange tror eller indbilder sig at vi kan løse vore problemer ved at dræpe hverandre. Slik kan denne onde aand skuffe og gjøre mennesker vanvittige.

La mig faa si et ord til dig, du som har begyndt at gi dig i satans tjeneste. Kanskje du tror, at det ikke er saa farligt, at du kan greie dig selv, at du kan bryte med satans magt. Men ta dig iagt. Bli ikke skuffet. I den første Moses bok læser vi at slangen var mere listig end de andre dyr Gud hadde skapt. Der er intet menneske som magter at komme løs ifra ham. "Den som lever i synd, føres ved en ubønhørlig lov dypere og dypere ned i synd og vanskeligere og vanskeligere blir det at komme ut av den." Fortsætter du i synden saa vil den tilslut ruinere dig. Syndens sold er døden.

Men lovet være Gud, vi læser i vor tekst at der var en tilstede som var sterkere end djævelen. Markus sier at Jesus "truede den urene Aand og sa til den: Far ut av ham og far aldrig mere ind i ham! Da skrek den og slet haardt i ham og for ut av ham." Djævelen likte vist ikke at gi op sit bytte. Men naar Jesus bød saa maatte han lyde og vige fra manden.

Hvor er der da frelse fra djævelens magt?

Hos Jesus og Jesus alene. Der er ingen anden som kan gaa i kamp med satan og seire. Han frygter ikke for nogen anden. Hverken anstrengelse eller gode forsæt duer til at komme løs. Hverken verdens visdom eller en vens medlidenhet formaar. Den besattes far og alle hans venner stod der hjælpesløs. Faren kunne bare sukke "dersom du formaar noget, saa hav medynk med os og hjælp os." Han kunne bare raape i sin nød, — "Jeg tror; hjælp min vantro!"

Baade drankeren, den gjerrige, bespotteren og dem som søler sig i selvbesmittelsens last er alle satans træle og han vil ingenlunde løslade nogen av dem. Men Jesus formaar. Han kom til verden for at føre kamp imot satan og seire over ham. "Kvindens sæd skal knuse slangens hoved." "Dertil er Guds Søn aabenbaret, at han skal gjøre ende paa djævelens gjerninger."

Tilslut et ord til dig som har kommet langt bort ifra Gud og som lever i satans tjeneste. Du har opdaget meget. Du har mange bitre erfaringer. Du vil kanskje like at raape til verdens fire hjørner at satan er en haard og forfærdelig herre. At han løiet til dig gang paa gang. At det er sandt som Jesus sa: "Denne verdens Gud er løgnens far." Det som smagte saa sødt i førstningen blev snart surt og bittert. Det som saa saa indbydende og lokkende, blev tilslut bare skuffelse og sorg. Ja det var lønnen for din trældom. Dersom du er ærlig saa vil du ogsaa tilstaa at selv saa magter du intet. Ja desmere du anstrengte dig dypere sank du i sølen. Der var ingen som brydde sig om dig. Du fik ingen hjælp. Kjære ven, der er en som bryr sig om dig, en som kan hjælpe dig. Han som døde paa korsets træ for dig, og alle de synder som du har gjordt dig skyldig i. Vend dig om til ham saa vil du faa hjælp. Hør paa hans indbydelse, "Kom dog og la os gaa irette med hverandre, sier Herren; om eders synder er som purper, skal de bli hvite som sne; om de er røde som skarlagen, skal de bli som uld." Dersom du mottar indbydelsen saa vil du bli et nyt menneske. Da vil du faa et nyt syn paa livet.

Da vil du faa et nyt hjerte, og et nyt aandeligt liv; i forstanden fred og glæde; og i viljen, en hellig lyst, kraft og længsel. Amen.

Nyt Aars hilsen og litt om Julen i Calgary til Hyrden.

Da det ikke forekommer saa ofte og læse noget i Hyrden fra Calgary var det kanske paa sin plads og høre litt fra os iblandt.

Den lille Hyrden kommer som en budbærer og besøker os med meget godt indhold fra forskjellige kanter. Den søte Juletid er allerede over igjen og vi er paa vandring ind i det udjendte nye aar.

Her i Calgary hadde vi det fineste Juleveir som en kan ønske sig, med sol og klar himmel, saa det var en ren fornøielse og faa være en av dem som paa kirkevei skrider. Saaledes hadde ogsaa mange mennesker fundet veien til kirken den dag. Kirken var pyntet til høitidsfest og Juleevangeliet blev forkyndt av vor dyktige prest. Hans prækener er altid baade belærende og formanende og fyldt med overbevisning. Juleevangeliet er ogsaa et glædeligt budskap om Fred paa Jorden og i menneskene en velbehagelighet. Ja slik lød budskapet en gang og lyder fremdeles over den ganske Jord trods nød og broderhat. Dette budskap fik ogsaa vi høre første Juledag her i Calgary. Og andendag Jul feiret vi vor Juletræfest i kirkens basement og i sluttet ring sang vi de kjendte Julesange.

Denne glæde burde sættes pris paa at vi i disse fredløse og oprevne tider kan faa feire Jul i fred og ro. Det er godt at det er slik det er en hvile i det baade for religiøse og verdslige mennesker. Jeg mener ikke det at det er saa stor forskjell paa disse slags mennesker. Det samme gode grundlaget ligger paa bunden i alle og alle stræver frem mot det som er bedre. Og naar vi tænker paa vort eget land Canada, i motsætning til den store urolige verden derute, hvor har vi da ikke dobbelt grund til at glæde os og være taknemmelige. Vi som paaberaaber os kristennavnet la os sende en tanke til disse derute, de tusender paa tusender, som kanskje i det nye aar blir bare sorg og lidelser for. Om vi synes vi har nok at stri med om det indtræffer sykdom og sorg i vore hjem og vi synes livet er haardt og vondt, saa la os dog huske paa hvor meget vi har at være taknemmelige for. Vi har frihet og ro og staar ikke under nogen selvhærsker eller oprører. Vore kirker faar endnu være i fred og ordet blir fremdeles forkyndt purt og rent, om vi viste for et stort gode dette er.

Maatte saa alle nasjoner og alle folk lære noget av lidelsen og ufreden der ute slik at det umulig kunde gjenta sig; at vanskeligheter maa kunde løses ad fredelig veie. Da skal veien se en lysere fremtid i møte; da venter vi, trods alt, et stort gode ut av det vonde som skjer idag.

Men dette haap gaar vi det nye aar imøte og haaper og ønsker at Gud staar ataatt og styrer alt til det bedste. Av vort inderste hjerte ønsker vi fred paa Jorden og hverandre et velsignet Nyt Aar 1937. —*Simon Oyen.*

Her møtes alle veie.

Saa sies der om graven. Der er dog ogsaa et andet sted hvor dette er tilfælde, og det er den institution som vi kalder hospitalet.

Hospitalet har faat en fremtrædende plads i vor tid, og aarsaken er mangartet: Doktoren har her øieblikkelig adgang til alle hjælpemidler, har sine patienter samlet "paa et sted," saa han kan daglig se tilstanden hos den enkelte; der har ogsaa doktoren i tilfælde adgang til samraad med specialister. Sykekassene og fattigpleien har ogsaa der bedre orden. En viktig side er vel ogsaa den at patienten selv er mest mulig isoleret fra uheldige vaner, forstyrrende og fristende forhold.

Somme har ytret den tanke at hospitalet er en lønnende forretning; denne formodning skriver sig rimeligvis derfra at somme patienter klager over at de ikke faar alt hvad de føler sig berettiget til i hospitalet. Som regel har dette igjen sin grund i enten betjeningens ufuldkommenhet eller utilstrækkelighet, men ogsaa patientens egen fordringsfuldhet. Personlig kjender jeg ikke noget hospital som bærer sig; de maa alle ha statsbidrag eller kirkebidrag eller begge dele.

Hvad nu end aarsaken er, saa har dog hospitalet nu en slik anerkjendt plads, at mange lægger sig inn der for ting som man for kort tid tilbake ikke søkte doktor for. Det kan med rette sies at i hospitalet møtes alle veier, om dog ikke alles veier. Det er ialfald det sted hvor man sikrest kan finde ogsaa dem som ellers holdt sig skjult i verdens vrimmel.

Der ligger alle slags folk: Rike, middelmaadige, fattige, barn, unge, gamle, syke, vanføre, avmægtige, forulykkede, døende, hedninger, ugudelige, faldne, sværmere, fanatikere, tvilende og troende; og allesammen vidner med sin tilstand om sandheten i de advarende ord fra Gud: "Paa den dag skal du visselig dø." Al sykdom og misforhold minder os jo om at vi tilhører Adams hendøende slegt, og at vi trænger til Guds forbarmelse, tilgivelse og frelse.

I sandhet sykdom er en velsignet advarsel, et stopsignal blandt verdens lokkende vinken.

Men skal sykdommen med al sin smerte og bekymring virke som en saadan omsorgsful haand, saa er det visselig Kirkens opgave at følge Herrens anvisning; den bekymrede sjæl maa faa hjælp til at se Herrens hensigt, og føle eller erfare et inderlig samarbeide mellem Herren og Kirken.

Jesu Ord lyser klart: "Sønnen kan ikke gjøre noget av sig selv, men bare hvad han ser Faderen gjør; ti hvad han gjør det gjør Sønnen likesaa; ti Faderen elsker Sønnen og viser ham alt hvad han selv gjør." "Eder er det git at faa vite Guds rikes hemmeligheter." "Uten mig kan I intet gjøre." "Salige er eders øine at se og eders øren at de høre."

Altsaa, likesom Menneskesønnen altid saa hen til Faderens hensigter og gjerninger i de daglige tilskikkelser og virksomheter, saa skulde ogsaa Kirken villigen stræbe efter at se og at høre og virke i samklang med Herren. Den prest som har et hospital i sit kald har en stor betroelse. Den mand som har en barmhjertighetsbøsse i sit hjem, har en stor betroelse.

I den syke er som regel jordbunden færdigpløiet og mottagelig for sæd. Gud mente "god sæd." Er vi sene til at se vor pligt, saa er fienden og forvirringens tjenere der før os.

Presetns arbeide i hospitalene er vistnok det vanskeligste i gjerningen; en samvittighetsfuld forstaaelse av den sykes legemstilstand, karakter og sjælstilstand er nødvendig; likesaa maa omgivelserne tages i nøie betraktning; sykepleiersken bør vite at det er sjælesorg, saa hun gjør hvad hun kan for ikke at avbryte unødvendig; doktorernes velvilie bør fremelskes; alle den sykes bekymringer bør imøtegaaes med velvillig alvor, og hvor misnøie med doktoren eller hospitalet viser sig, har presten kanske større tillid i veiledning og trøst end nogen anden, (saameget mere som han har en bedre og mere klartænkt forstaaelse av doktorens og hospitalets principier og vanskeligheter end den syke.)

Vor ufuldkommenhet lar os dog stadig serfare vor korthet, og en bønlig stræben efter at finde det rette ord saason Herren gjorde følger os overalt. Der er intet ord av saa stor værdi for den syke som Herrens eget ord; at finde det rette i den rette stund er maalet. Læse det er bedre end tale. Oplæsningen av ordet har kraft og vækker ikke som regel diskussion, som jo bør ungaaes om mulig.

Saalangt er jeg personlig hengiven i tak til Vorherre for al overbærenhet og bistand og opgave. Lovet være vor Herre Jesu Kristi Navn og Ord.

Atter er et aar avsluttet og et nyt er instraadt. Jeg maa derfor rette en tak til de mange som har støttet vor kirkes barmhjertighetskasse i det svundne aar; likesaa en takk til vor kirkes komite for den paapasselighet hvormed den har ledet os i arbeidet og fordelt de indkomne midler til vor nødtørft; samt takkes Hyrden for dens liberale fortrekning med læsestof.

Tak ogsaa til de mange doktorer og sykepleiersker som skjønsomt har lettet mig adgangen til de syke. Velsignet er det av Herren at faa være med i redningsarbeidet. Eders i Herrens tjeneste.

—*Siedfried Wessell.*

Edmonton, Can., 10de jan. 1937.

Liv som kaster straaleglans.

(Det er opmuntrende at betænke hvor vidt missionsforbundets indflydelse rækker ogsaa gjennem de temaer som det vælger til diskussion ved sine fællesmøter saavelsom ved distrikts- og kredsmøter utover vort kirkesamfund. Disse temaer forberedes og fremlægges av alvorlige, tænkende kvinder og paahøres med opmerksomhet og andagt av andre kvinder, ofte i store forsamlinger. Saaledes løftes og inspireres vore kvinder utover hele samfundet. Nedenstaaende bidrag fra Syd Dakota Distrikt er et eksempel. Det er en dygtig diskussion over et tema som har været behandlet i vide kredser siden vort fællesmøte sidstleden juni. Dets indhold sætter os alle et lysende maal for vort liv og virke i det aar vi netop trær ind i. — Red.)

Der gives liv som utspreder glans i denne mørke verden. Har du ikke selv kommet i berøring med liv som gjenspeiler Kristi straaleglans, som første gang du træffer dem viser at de er forskjellige fra almindelige verdensmennesker? Fordi disse er ulik verden, skinner deres lys langt ut i det mørke der omringer dem, paa samme maate som et tændt lys i et mørkt værelse. Shakespeare sier: "Hvor langt det lille lys kaster sine straaler! Saaledes skinner en god gjerning i denne onde verden." Deres blotte nærværelse skaber en følelse av fred og kjærlighet. Du har uten tvil truffet sammen med saadanne personligheter — det var kanske i det mest beskedne hjem, uten kundskaper og høi utdannelse.

For nogen maaneder siden blev jeg forestillet for en viss kvinde. Mit første indtryk av hende var at hun var en kristen, en straalende kristen. Hendes smil, ansigtsuttryk og varme haandtryk overbeviste mig derom. Jeg behøvet ikke at spørre hende om hun elsket Jesus. Det var tydelig at hun levet i samfund med ham.

Hvorfra stammer da dette lys, som straaler saa tydelig frem i visse liv? Er det et naturlig karaktertræk, særegent bare for

(Forsættes side 2)

HYRDEN

Organ of The Norwegian Lutheran Church of Canada.

Rev. H. L. Urness, Editor,
851 Ashburn St., Winnipeg, Man.

Published monthly. Subscription price: One copy, one year 50 Cents.

All contributions, changes of address, and money for the paper kindly send to

Rev. B. O. Lokensgaard, Manager,
711 Melrose Ave., Saskatoon, Sask.

Entered as second class matter at the Post Office at Winnipeg, Manitoba.

Printed by the
RUNDSCHAU PUBLISHING HOUSE,
Winnipeg, Man.

Dobbelt besøk. Den nylig istandsatte plan med at faa nye abonnenter paa Hyrden bragte, ifølge forretningsfører past. B. O. Lokensgaard raport 372 nye holdere av bladet. Vi glæder os over et saa pas heldigt resultat. Tak til alle som hjalp med at faa nye holdere. Velkommen alle nye abonnenter ind i Hyrdens familiekreds. Haaper de alle vil finde det hyggeligt og godt at være medlem og dele velsignelsen med de andre i familien. Baade at gi og motta. Hyrden har blit saa overmaate glad i denne forøgede famelie at den vil komme dobbelt saa ofte i besøk og det for samme betaling som før. Board av management (Missionskomiteen) for Hyrden, besluttet at bladet utgies to gange i maaneden. I henhold til denne beslutning vil Hyrden komme ut første og tredje onsdag i hver maaned, begyndende med mars. Dette gjøres i det haap at alle medlemmer av "Hyrde-Familien" vil anse sig selvskrevet tolk for en større læsekreds av bladet Hyrden.

Tid for læsestof. Da nu bladet skal trykkes dobbelt saa ofte som før, saa betyr det ogsaa dobbelt saa meget læsestof maa komme ind til redaktøren. Det har været smaat i det senere med norsk læsestof. Dere som vil ha norsk hjælp til og send ind nyheter m. m. Alt læsestof maa være i redaktørens haand senest den 1ste og 15de av hver maaned. Det som kommer ind til 15de vil komme i første nummer i næste maaned. Det som kommer efter 15de og inden den første vil bli trykket i andet nummer i maaneden. Blir det for meget til et nummer vil det komme i næste. Maa be alle rette sig efter de anførte datoer for læsestoffet til Hyrden.

Luthersk Kirke i Kanada. Formand Dr. J. R. Lavik ga et meget indholdsrikt og tidsmessigt foredrag ved "American Lutheran Conference," avholdt sidste høst i Columbus, Ohio. Læserne vil gjøre vel i at læse det foredrag der avsluttes i næste nummer. Overmaate vigtige saker blir der nævnt som vil møte os mere og mere eftervert som tiden gaar. Har nogen lyst at skrive om den sak saa vil bladets spalterum staa til tjeneste saa meget som muligt. — U.

(Fortsat fra side 1)

nogen faa? Jesus er den eneste kilde. "Jeg er verdens lys. Den som følger mig skal ikke vandre i mørket, men ha livsens lys" (Joh. 8, 12). I dette skriftsted gir Jesus svaret. "Jeg er verdens lys." Jeg synes dette er klart nok, hvis vi ser os om. Vi maa alle tilstaa at vi er av naturen syndige os urene, og at os fattes Guds ære. Vort eneste haab er det frelsens lys som Jesus gir. Gud ske lov, i ham er der lys og kraft. Hør bare forjættelsen: "Den som følger mig skal ikke vandre i mørket, men ha livsens lys." Denne straaleglans er en gave fra vor frelser. Det eneste som kræves er at vi følger ham. Vi maa staa i berøring, ha daglig forbindelse med ham. Ha stevne med ham i hans ord, i sakramentene og i bøn. For en utfordring vort tema: "Liv som kaster glans," indebærer i sig for enhver av os! Vi vet at hvis vore liv ikke kaster glans, saa er det fordi vi ikke følger ham. Eller kanske vi følger paa avstand. Der er for meget av selviskhet og synd i vore liv til at hans lys kan straale frem igjennem os. Hvor ofte søker ikke folk at være lys i sig selv, at utføre gode gjerninger i den formening at de ved disse alene utstraaler hans lys. "Den som tror paa Sønnen har evig liv. Men den som ikke vil tro paa Sønnen skal ikke se livet."

O Gud av naade rig og stor
send os din aand, hjælp at dit ord
fra øre saa til hjerte gaar
at liv og lys derav vi faar!

Det liv som er den sande tro
at vi livsfast med Jesus gro;
det lys av kjærlighet hvorpaa
vi for hans venner kjendes maa.

For ofte er der forsømmelighet fra vor side. Vi lar ikke den Helligaand fylde os med kraft. Jesus vil at alle skal ha et frugtbringende liv — et seierrikt liv.

Hos Paulus og Silas finder vi denne kraft. Da Paulus og Silas præket i Filippi, blev de beskyldt for at skape forstyrrelse i byen og indføre falske lærdomme. De straffedes med brutale slag og kastedes i fængsel, hvor deres føtter blev sat fast i stokken. Ved midnatstid holdt Paulus og Silas paa at be og synge. De led uten tvil haarde smerter; de var uretfærdig indespærret og kunde ikke engang bevæge sig frit omkring. Allikevel bad de og "sang Gud lovsange" (Ap. gjer. 16, 25). Deres liv avgav straaleglans endog i denne lidelsens og prøvelsens stund. Fangene hørte dem, og da fangevogteren i fortvilelse vilde ha endt sit eget liv kunde Paulus og Silas veilede ham til Jesus. "Tro paa den herre Jesus og du skal bli frelst, du og hele dit hus." Der var kraft og straaleglans i deres liv. Ved Guds naade var de redskaper til at frelse ikke bare fangevogteren, men hele hans hustand (Ap. gjer. 16, 34.)

Kjære venner i Kvindernes Missionsforbund, er vi lysbærere i den grad at vi vinder sjæle for Kristus, som Paulus og Silas gjorde? "Gransk skriftene"-bevægelsen og forbundets læseprojekt burde, synes mig, være en hjælp og inspiration til at leve liv straalende for Gud.

Bøker øver en vældig indflydelse. Gode kristelige bøker er uundværlige i en kristelig livsvandel. Mangen en sjæl har vundet styrke og motstandskraft ved god læsning. Har du læst boken "The Apostle to the Chinese Communists?" Det er fortællingen om past. Bert Nelsons liv og martyrdød. Gjennem hans fangenskap i mange maaneder uten venner eller legemlig komfort opholdtes han av denne kraft. I sit sidste brev til sin bror Daniel, skrev han: "Gud er god som du sier. Hans hensigter maa fyldestgjøres. Da jeg var ung vandret jeg i frihet som jeg selv vilde. Nu synes Kristus at ha bestemt at jeg trænger den prøvelse som bestaar i at gaa dit og gjøre det som jeg ikke har lyst til. Med tiden tror jeg nok at jeg skal lære mer gudhengivenhet og en fuldstændigere overgivelse i Guds vilje. Adjø til vi møtes igjen, her eller hisset."

Forfatteren, Daniel Nelson, jr., sier at eftersom tiden for hans fangenskap skred frem og han begyndte at føle at han kanske ikke vilde bli løslatt, viste hans brev tydelig at han blev mer og mer forsonlig med sit kors og sin forfølgelse. Da past. Tvedt blev løslatt og Bert Nelson maatte bli igjen alene, nedskrev han følgende ord og la dem ind i Tvedts testamente: "Vi vilde fortrække at reise sammen, men Gud har ikke beskikket det saa. Guds veier er altid de bedste og der er aldrig nogen feil i hans planer." — "Gud bevare os fra alt hovmod og utdype vore aandelige liv saa at vi kan opnaa feilfrihet i Kristus Jesus."

Han benyttet enhver anledning til at præke for soldatene. De rev hans testamente i stykker, blad for blad. Endog i dette kunde past. Nelson se velsignelse, siden Guds ord paa denne maate blev utbredt. Flere soldater kom til ham med bøn om hjælp og veiledning efter at ha læst skriftene. Da det ikke længer blev ham tillatt at præke, talte han privat med soldatene. Kun evigheten vil aabenbare de sjæle som fandt frelse gjennem hans taalmodige og gudhengivne liv. Hvor klart viser ikke denne beretning det straalende liv som han førte i troen paa Jesus Kristus.

Jeg har ofte tænkt paa Jokebed, mor til Moses. Hendes liv maa ha været en mægtig indflydelse til det gode. Det var bare gjennem hendes søns tidlige aar at det var hende forundt at lære og veilede ham, men allikevel kunde ikke de aar han tilbragte i Faraos palads, omringet av luksus, rigdom og avgudsdyrkelse, rokke hans tro paa Gud. Moses valgte at lide forfølgelse sammen med Israels barn fremfor at fraadse i nydelser ved Faraos hof.

Vi i Kvindernes Missionsforbund har store privilegier og et stort ansvar. Vi har hørt Guds ord fra vor tidligste barndom. Vi har fri adgang til ordet i kirken, i vore hjem og vore foreninger. Det kræves der mer end et blot og bart kjendskap til Kristi evangelium at leve et liv i straaleglans. Kun naar Kristus har faat indpas og vi har git ham fuld kontrol over vore liv kan de bli straalende.

Jeg hørte engang en missionær fortælle at naar kvinder i Kina kommer sammen til kvindeforening eller andre forsamlinger tilbringer de megen tid i bøn sammen, sommetider i mindre grupper, sommetider større. De glæder sig i bøn. De har erfaret kraften og velsignelsen ved bøn med og for hverandre. Vi trænger at be mer end vi gjør. Vi trænger at be Gud om at opvække i os en trang til at be.

Hallesby sier i sin bok "Bøn" at vi maa bli hjælpeløse, aldeles udygtige til at gjøre noget for os selv — da kan vi først be. Er det mulig at vi har for megen selvtillid? I Joh. 15, 5 læser vi: "Uten mig kan I intet gjøre." Gud unde enhver av os at leve straalende liv gjennem bøn!

Der fortælles om en kristen i Korea, at man saa ham gaa og trække en plog. En reisende spurte om grunden til dette. Missionæren forklarte at noget tidligere hadde koreaneren git sin eneste okse som et bidrag til en kirkebygning, saa nu maatte han trække plogen selv. Hvorledes ser vore bidrag ut, sammenlignet med koreanerens? Vi er bare husholdere over Guds gaver. Vi maa ikke holde tilbake fra Gud det som er hans. Vort liv, vor tid, vor eiendom er ikke vor, de er bare overlatt i vor varetægt. En kjærlig og retfærdig Gud vil en dag kalde os til regnskap for de talenter han har laant os. Verden trænger ogsaa at faa se kristendommens lys gjennem et liv straalende av gavmildhet.

Vi har set hvorledes Paulus og Silas, Bert Nelson, Jokebed og den kristne koreaner viste i sit liv at de hadde været sammen med Jesus. De gjenstraalte noget av hans skjønhet og herlighet. Der var mange vanskeligheter, sorg og lidelse i deres liv, men allikevel ser vi gjennem det hele at det var seier. Selv likeoverfor tilsynelatende nederlag, ja endog døden var der glæde og fred. Paulus kunde si da han nærmet sig avgangen fra dette liv: "Ti for mig er livet Kristus og døden en vinding" (Fil. 1, 21). "Jeg har stridt den gode strid, jeg har fuldendt løpet og bevart troen" (2 Tim. 4, 17).

I sit sidste brev til sine kjære, skrev Bert Nelson disse vers fra Esaias 51, 12: "Hvem er du at du frygter for et menneske, som skal dø, og for et menneskebarn, der skal bli som græs, og at du glemmer Herren, din skaber, som utspændte himmelen og grundfæstede jorden, og altid hele dagen ængster dig for trængerens harme, naar han lægger pilen tilrette for at fordærve? Hvor er da trængerens harme? Snart skal den der ligger i lænker, lates løs, og ikke dø og gaa i graven, og han skal ikke mangle sit brød. Og jeg er Herren, din Gud."

Kjære venner, eders liv og mit liv vil rimeligvis ikke opnaa den straaleglans som disse helgeners, men Gud venter ogsaa fra os nogen glans. Likedan som der er gradsforskjel i straalcskjæret fra himmelens stjerner, saa er der en gradsforskjel i den straaleglans som utgaar fra Guds barn.

—*Mrs. Jesse M. Runestad,*
Menno, S. Dak.
(Oversat fra engelsk ved F. B. H.)
(Lutheraneren.)

Et stridt fremad.

Kvindeforeningene i Fort Dauphin og Soanierana har tat nok et skridt fremad i kristelig offervillighet. Begyndende med aaret 1936, besluttet de at lægge tilside et daglig offer paa fem centimer og bringe dette til et av de maanedlige møter. Dette offer paa 1 fr. 50 eller mer for maaneden for hvert medlem har været regelmæssig bibeholdt i seks maaneder paa en meget tilfredsstillende maate og har git os megen glæde.

Det som har været særlig opmuntrende er at de som ikke kunde være tilstede har sendt sit offer, og at de som ikke hadde penger paa haanden naar offeret optoges, har bragt det senere i maaneden som et absolut frivillig offer.

Da vi fornam tidens tendens, fandt vi det raadelig at forandre de regelmæssige ukentlige møter og møte bare to ganger om maaneden. De ukentlige symøter blev avskaffet. Istedcn forfærdiger hvert medlem en gjenstand hjemme, ifølge hvad hun bedst kan gjøre, det være broderi, kurvfletning eller søm av klædedragter, og bringer denne gjenstand til det utsalg som holdes tre ganger om aaret.

De to møter som nu holdes hver maaned, benyttes til bibelstudium efterfulgt av et kort bønnemøte. Ved et av disse møter indlemmes det før omtale centime-om-dagen offer. Ved siden av disse møter har vi et program den første søndag eftermiddag i hver maaned like efter de voksnes søndagskole. Ved dette møte optages ogsaa et offer.

Vi har ikke hat den opmuntring at de kommer til vore møter i store flokker. Her som andetsteds er det den trofast lille rest som utfører Mesterens arbeide.

Vort formaal er at gi alle vore deltagere en klar forstaaelse av det værdifulde ved at gi tiende. Hvis dette lykkes os, kan vi kanske senere avskaffe disse utsalg, fra hvilke Herrens velsignelse begynder at savnes, og isteden helt sætte vor lid til frivillige ofre som det sømmer sig folk der daglig vokser i erkjendelse av Guds naade.

—*Laura Peterson,* (Lutheraneren.)

Bekjendtgjørelse.

Prince Albert kreds Lægmandsforening holder, om Gud vil, et 3 dages samtalemøte i Birch Hills pastor Langleys kald den 5—7 mars.

Soren Fengstad holder aapnings talen. Samtaleemnet er Joh. 15, 1—17. Pastor Dalseide indleder. Evangelist H. A. Hansen supliant.

Formand Lavik blir ogsaa med under møtet. Søndag den 7de blir Birch Hills nye kirke indviet av formand Lavik. Alle kredsen's prester bedes at være med om muligt.

H. A. Hansen, formand.
T. J. Langley, sekretær.

Distriktmøtet.

Den Norsk Lutherske Kirke i Canada holder sit aarsmøte i Saskatoon fra onsdag aften kl. 7:30 den 7de juli til og med søndag den 11te. Mere fuldstændige oplysninger vil komme senere.

J. R. Lavik, formand
K. O. Kandal, sekretær.

For God so loved the world, that he gave his only begotten Son, that whosoever believeth on him should not perish, but have eternal life.

THE GOOD SHEPHERD

I AM THE GOOD SHEPHERD. John 10, 11.
ORGAN OF THE NORWEGIAN LUTHERAN CHURCH OF CANADA.

He that believeth on him is not judged: he that believeth not hath been judged already, because he hath not believed on the name of the only begotten Son of God.

Winnipeg, Manitoba, February 1937

A BIRD'S-EYE-VIEW OF CANADIAN PROBLEMS IN LUTHERAN COORDINATIONS

By Dr. J. R. LAVIK, President of Canada District, N. A. L. C.

Address at American Lutheran Conference, Columbus, Ohio

(Continued)

The publication of the *Lutheran Voice* has proved a worthy cooperative effort. It is published by the Commission on Canadian Affairs and is issued monthly. The editorial staff consists of one member from each constituent body. During its short period of service it has been received with a good deal of interest, and even of enthusiasm in some quarters. It has contributed in a wholesome way to better understanding and to a sense of the spiritual unity of the constituent groups. But as so often happens with such enterprises, it is running into financial difficulties. At the recent meeting of the Commission measures were decided upon which should improve the financial status of the paper. If all the pastors within the constituent synodical groups will co-operate, the difficulty can easily be overcome. It would be unfortunate if the *Lutheran Voice*, after having made so propitious a beginning, should have to be discontinued.

Our *Luther League* work affords a promising field for co-operation, and if this is properly taken advantage of, it will contribute immeasurably to preparing the soil for such coordinations of synodical effort as may prove desirous in the future. Numerous joint efforts in conducting conferences, Bible camps and Bible courses have already been made, particularly within the Scandinavian groups, and the results have been encouraging. Undoubtedly this tendency will increase in the future and will include all groups within the American Lutheran Conference.

There is distinct need of cooperation in the matter of providing suitable *Sunday school material*, particularly Sunday school papers, for our Sunday schools in Canada. In the Sunday school papers issued by our various synods numerous references are made to national affairs, especially in connection with such national holidays as Fourth of July and Thanksgiving Day. At times there are articles, stories and poems about national heroes. These things are quite in order when used in the United States, but they prove rather embarrassing when the church places these papers in the hands of Canadian children. In such cases Canadian material should be substituted for American material in the Sunday school papers used in Canada. This would prove rather expensive if each synod were to do it for its own constituent in Canada. But if at least the bodies belonging to the American Lutheran Conference could unite in the project and agree upon one set of papers for all the constituent groups, the extra expense involved would be greatly reduced, if not rendered altogether negligible. At the recent meeting of the Commission on Canadian Affairs a resolution was adopted requesting the American Lutheran Conference to promote action in this matter. The ultimate solution to this and kindred problems will undoubtedly be the establishment of a Canadian Lutheran publishing concern. There is a pressing need, however, for something more immediate.

So far we have failed to touch upon *some of the most fundamental problems* facing Lutheranism in western Canada. These must be faced frankly and realistically if real solutions are to be found.

Our Church in Canada must become a distinctly *Canadian Lutheran Church*. This objective is not motivated by nationalistic considerations but by reasons of sound church policy.

These constituent groups in western Canada have this in common that they all are daughter churches of mother churches in the United States. They were not only American in their origin, but they continue to be largely dependent upon American financial support, an American ministry, American Sunday school supplies, American church papers, and American theological seminaries and to some extent colleges. All this was necessary to begin with, for these Canadian churches are the results of home mission work on the part of the corresponding churches in the United States. But this relationship cannot continue indefinitely if Lutheranism in western Canada is to prosper.

To be unnecessarily dependent upon outside help is not conducive to wholesome development. When the early pioneers organized our churches in the United States, they received very little if any direct aid from mother churches across the waters. Consequently they were compelled to take the initiative and to bear the necessary burdens themselves. It is conceivable that more rapid progress might have been made if they had been supplied with funds and guidance by the mother churches; but what they might have gained for a time they would probably have more than lost again later, because they would in a corresponding measure have failed to acquire those spiritual qualities which are gained only through the exercise of faith, initiative and self-sacrifice.

Any sweeping indictment here would be untrue and unjust. There have been in the past as there are today many congregations and pastors in western Canada that have shown a fine aggressiveness and a self-sacrificing spirit in the work for the extension of the kingdom of God. But we believe that anyone familiar with conditions can hardly escape the conviction that in many quarters there has been, and is at present, too much of a disposition to let others bear the burdens and to be responsible not only for taking every forward step but even for maintaining the present status. The past few years economic conditions have had something to do with this attitude, but not everything. There comes a time when a child must learn to stand on its own feet or develop into an invalid. This may seem a rather radical illustration, but there is a point to it. It may apply in varying degrees to the different synodical groups working in western Canada. But this seems clear, at least to some of us, that unless our church in western Canada begins to stand more definitely on its own feet and to courageously face and try to solve its own peculiar problems, with such temporary subsidy from the mother churches as may be necessary, particularly aiming at the building of a distinctly Canadian Lutheran Church, there are strong reasons for fearing that the future of Lutheranism in western Canada will not be very bright.

One of the greatest needs of our church in Canada is for a distinctly *Canadian Lutheran ministry*. It, of course, needs men who above everything else are consecrated Christians, but who also are Canadians at heart; men who do not only feel at home there for a time but who definitely are at home there and will remain there throughout their lives. Most of the men who have gove up there from the States have not intended to remain there more than a few years. They and their wives had their childhood home, their fathers and mothers, their brothers and sisters in the States. They were willing to put in a reasonable number of years on the home mission field in Canada, but after that they expected to come back home to some more substantial parish. This procedure has much to commend it as far as the home mission fields in the States are concerned, but for Canada it does not meet the essential need. We will realize this if we try to imagine the results of a similar policy during the building of our church bodies in the States. What if they had been dependent upon a transient ministry, coming over from Europe for a few short years of service and then returning to the homeland again? Clearly, if our church in Canada is to build permanently and well, a major portion of its ministry must be men who are born there, have been educated there from the kindergarten to the end of the seminary course and who have their family attachments there. It is not enough that they have been born there and have their childhood home there.

We have had numerous instances of such men who have gone to the States to complete their education, possibly not more

(Continued on page 4)

Valuable Book Given Away.

The undersigned offers as special prize a copy of: "History of The Norwegian People In America" by O. M. Norlie, to each one that sends in twenty new subscriptions on "HYRDEN" by Easter Sunday (March 28th). Here is your chance to get a valuable book free. Get busy! Start now! — H. L. Urness.

LENT 1937

February 10th to Easter Day.

My Lenten Gift.

Lent is here. I am certain that we all will feel constrained to give a Special Gift to God and His Church during this season in gratitude to Him for His greatest Gift. Let us do it through the Penny-a-Meal Plan.

This is the recommendation of the Church at its 1936 General Convention and of the Districts at the 1935 District Conventions. These recommendations urge most earnestly "the use of this plan during Lent in order that all our congregations may act together and gain the benefit of the general momentum and the helpful publicity afforded by this united effort."

"The Master's Penny container was just an ordinary tin can. Like any other back alley tin can it could add to life's rubbish. But they wrapped it in beautiful purple and gold and added two Bible verses, a prayer, a command and a purpose. And centered in it all was our praying Savior. It became a glorified tin can.

"So also is our life. Just an ordinary tin can to be lost in the back alleys of life. But wrapped in the gold of God's love through Jesus Christ and splashed over with the royal purpose of heaven's new creation, a robe of righteousness, we became a glorified container of God's gifts to ourselves and all mankind.

"Join the Master's Penny Crusade at your table, friend, and become also a glorified Life in the Kingdom."

Many have informed me that this plan has rendered a very blessed service to our Church for Christian Education, Home and Foreign Missions, Charities and Pensions.

The plan does not work itself. IT MUST BE WORKED AND WORKED EFFICIENTLY.

The containers should be placed in the homes Ash Wednesday, February 10th, and collected at Easter. If weather and roads interfere the containers should be placed as soon after that date as possible. Where the Easter offering is not given to the work of the Church, but used for other purposes, the containers should be collected before the close of the First Quarter, April 30th:

1. Elect or appoint a workers' committee.
2. Each worker or team of workers to be responsible for visiting five to ten homes and placing the containers in those homes.
3. The same workers to be responsible for visiting those homes and collecting the containers at the end of the period.

KEEP THE CONTAINER ON THE CENTER OF THE DINING ROOM TABLE. After table prayers have been offered have the container passed around before the meal is eaten. At least one penny-a-meal from each member during Lent for the expansion of the Kingdom of God and for the salvation of precious souls.

Containers, labels and publicity material will be sent gratis upon request by the Stewardship Office.

—*A. J. Bergsaker.*

Penny-a-Meal During Lent.

At a Congregational Meeting held during January it seemed expedient on account of blocked roads and bad weather to postpone most of the business until a later date. Immediately one of the members asked: When does Lent start? Upon being informed that it started February 10, he said: "I think we ought to elect our officers now so the Mission Committee can be organized and the congregation be ready to take part in the Penny-A-Meal Offering." This suggestion was carried out. This congregation has carried out the plan as suggested by the church, and done so successfullq

The Mission Committee of five members orders the necessary supplies from the office of the General Field Superintendent, and then appoints teams of workers, so that each team has about ten containers to distribute. These workers are notified to come on a certain date just before Ash Wednesday to receive their containers. (Last year some of the workers were forced to use team and bob sled, or even go on foot to deliver some of their containers; a few containers had to be sent by mail. Prospects are about the same for this year.) The committee has in the meantime put new labels on the containers and made out the work-sheets showing each team where to leave a container. The posters furnished by our church are properly displayed in the church, and publicity material furnished by the church is distributed by the workers. At the designated time the workers are notified to collect the containers and bring them to the church, where the committee is ready to receive them. This congregation has used the Penny-a-Meal containers each time requested by the church, and has averaged about $2.00 a container in approximately 200 containers. The members look forward to the coming of this opportunity to give their gifts of love to the Master.

The pastor—I can assure you he is mighty happy to see the spirit with which the committee members and workers enter into the responsibility of taking over this work.

Pastors, give you lay people the responsibility and see how they respond. Explain the *plan of the church* and ask them to carry it out that way. We have many laborers standing ready to work in the congregation if we give them something to do! Here is their chance.

—*A. J. Bergsaker.*

The Double-Paper-Campaign.

It gives us joy to announce that the number of our new readers of Hyrden has increased to three hundred and seventy two. We had hoped that we might reached the five hundred mark. Did we aim too high? I do not believe so. I am confident that our many friends will continue their good work for our paper until we will have reached that mark and more.

We are grateful to the many who have given of their time to carry on this campaign. The joy of knowing that many hearts will be gladdened through your efforts can be yours. At the beginning of the campaign there was offered a first and second prize to the ones sending in the greatest number of new subscription by December 15th. We take joy in announcing the winners now. Rev. Benjamin Ostrem, Wetaskiwin, Alberta, is the winner of the first prize, while Mrs. L. E. Haave of Weldon, Sask., receives the second prize. We wish to congratulate the winners and thank them for their splendid work. Rev. Ostrem has sent in fifty-three new subscriptions and Mrs. Haave thirty-two to date. We could mention many others who have done much to make this campaign successful, but space will not permit.

It is now planned that Hyrden shall be published twice monthly, beginning with March. We rejoice in this forward step which our District paper is taking. May it prove a blessed and successful step in every way. We want to encourage our readers to contribute articles and news items of interest to our Church. Also, we want to see Hyrden continue to find a place in more of our homes everywhere, and we rely upon our readers for their kind assistance in this.

—*B. O. Lokensgard.*

New Year's Watch Service.

Members of Zion Luther League of Saskatoon sponsored the second annual Watch Night service on New Year's Eve. The league gathered in the church auditorium at nine o'clock for a devotional program. John Precht spoke on New Year Resolutions, urging the members to resolve to give their lives to God and follow His leading. Edward Goetz, Concordia College student, gave a challenging talk on the meaning of each year in our lives. Readings and musical numbers were included in the program.

After the opening devotional service the young people enjoyed an hour of fellowship and refreshments in the church basement. At a few minutes before mid-night they assembled again upstairs where a short inspirational service and prayer was held. This league has found such a watch-service to be of blessing and would recommend it to other leagues within our District.

WOMEN'S MISSIONARY FEDERATION

Mrs. S. D. BRUN, Editor — STRONGFIELD, SASK.

My Utmost for Christ in the Home.

In Luke 10: 38-42 we have an account of Martha and Mary. What a contrast in the two sisters!

Martha invited Jesus into her home and we presume that she also invited the disciples. She welcomed Jesus by providing a very nice meal to be served Him. Mary sat at Jesus' feet and heard His Word (Verse 39).

We who are housewives can sympathize with Martha. She was doing her utmost for Christ in looking after His bodily needs. However, Jesus rebuked her when He said, "Martha, Martha, thou art careful and troubled about many things. One thing is needful." He then pointed out that Mary had chosen that good part which shall not be taken away from her.

An article on Martha mindedness which appeared in one of our Lutheran Teachers' magazines in 1935 stated that this condition of the mind is that of giving one's life to things that are relatively unimportant in a fussy and worrying manner. It puts the things of today before the things that are worthwhile; it prefers money tc morals. We so often concern ourselves with the things that encumber us instead of the things that make us free. We need to be Christ minded so that even with all our household tasks weighing on us the Kingdom of God will not seem far off.

Men and women everywhere are worried and distracted, not by things that really count but by things of secondary omportance. Hath God forgotten? No, that cannot be possible! We are certain that He loves us as much today as He did when He walked here on earth. We cannot see His wonderful face so full of love and grace, but, we can trust Him in sunshine and in shadow although our faith might often times be tried. 'Tis in trial that Faith doth surely grow.

"Thou shalt love the Lord, thy God." That is the first great commandment. Love is the greatest of all spiritual gifts. 1 Cor. 13:13. We read: "Now abideth faith, hope and love, but, the greatest of these is love." To do our utmost for Christ we must have His love abiding in us. John 15:5. "Without me ye can do nothing." This must be our constant confession and attitude. Let us then take heed to the ministry as it is explained in Col. 4: 17. Ministry is not exclusively preaching. Martha's ministry was housekeeping. Let us do our utmost for Christ as good housekeepers, good wives, good mothers.

In Romans 12: 1 we are told "present your bodies a living sacrifice." Mark the word "living." By nature we are dead; by salvation we are alive. The new life is now God's possession and our body is the casket which enshrines the living Spirit. Like Paul we are to keep our body under. Like Paul we are to let the Spirit do the utmost in us for Christ. 1 Timothy 5:22, "Keep thyself pure." Personal responsibility underlies these words. Purity is not a once and for all matter. It needs to be maintained. The whitest hand must constantly be washed; linens must be kept white by soap and water; so, with ourselves, we must be cleansed by the blood of Christ time and time again because we contract new defilement from en impure world. Just how soiled we become depends upon us. God has given us the power of choice. We can stay away from evil persons and evil things if it is possible for us to keep ourselves pure by the purity that results from moment by moment reliance upon Christ. Phil. 4:8, "Whatsoever things are true; whatsoever things are honest; whatsoever things are just; whatsoever things are pure; whatsoever things are lovely; whatsoever things are of good report; if there be any Virtue and if there be any Praise think on these things." "Think" is a very interesting word. We are not to think of our neighbor's faults or the latest gossip, the foul news of the newspaper, the passing affairs of the day. No, No! We are to feast our eyes and fill our minds with pure, wholesome material and then work it out, ponder over it, practice it to the utmost in our home or wherever we are put. Rotten wood builds an insecure house. Unholy thinking makes spiritual life impossible. And then, we must try not to murmer. (Phil. 11: 14), "Do all things without murmuring." The people of Israel murmured in their tents. What does God hear us not blame this man or that man for years and my heart say? Praise or grumbling? While we are mending our children's garments do we scold them? God made them to play and thereby to grow. Let some disaster that befalls us. God permitted the matter, and, remember that "all things work together for good for them that love God." Let us not forget to pray. According to the Lord Jesus "Man ought always to pray" so really that is an obligation. Paul says to the Ephesians: "Praying always with all prayer and supplication". We might say that we have not always time to pray. Perhaps not in words, but, there is a way of living whereby the mind is continually turning to God. We might ask ourselves this question: "Am I now praying more than I did a month ago, a year ago, or—am I continually growing in my prayer life?" The ideal state is constant prayer and fellowship with my Heavenly Father. In the morning's early hours seek the Lord in prayer. Tell Him all your hopes and fears, every joy and care. Start the day with God, and then, as the hours pass by, trustingly thy heart shall sing: "Praise God on high" and in our daily struggle we will do our utmost for Christ. Remember: In due time we shall reap if we faint not.

The other day I read a beautiful story about the Eagles' lesson. Deut. 32:11-12, "As the eagle stirreth up her nest, fluttereth over her young, spreadeth abroad her wings, taketh them, beareth them on her wings; so alone the Lord did lead him." Nature teaches much in spiritual things if we only had better ears to hear and a mind to understand. Here is a beautiful picture of the wisdom and kind provision of our Creator. The young eagles must learn to fly but they are extremely timid. They fear and tremble and do not want to leave the nest; the the parent bird begins to stir up the nest, its mighty wings flap against it, the whole nest shakes and the young are forced to leave it. As they leave the nest they see the terrifying abyss and the deep canyon over which they must begin to flutter. Will they have strength enough to fly over it, or, will they sink? Look at them! They have no strength and no experience and they begin to flutter downward to be dashed to pieces against some jagged rock. However, all at once, the mighty eagle spreads out its wings and fles underneath the brood and, one by one, they light on its back and are safely carried to the other side of the abyss. This beautiful picture the Holy Spirit employed to show with what tenderness the Lord carried His people Israel and so it is that we, too, go through a wild desert and everywhere we see the abyss and the danger. The difficulties are great and often we are discouraged, and, like Peter, we begin to sink. Then comes God with His everlasting arms underneath and around us and He carries us through it all in safety.

—Mrs. Laura Brown.

Eight Ways of Killing any Society.

1. Don't come to the meetings.
2. If you come, be sure to come late.
3. If the weather does not suit you, why, of course don't think of coming.
4. If you do attend a meeting, don't forget to find fault with the officers and other members.
5. Never accept any office, for it's lots easier to criticize than to do things.
6. Nevertheless, get sore if you're not appointed on a committee; but if you are, do not attend a committee meeting.
7. If asked by a chairman to give your opinion regarding some matter, tell him you have nothing to say. But after meeting tell everyone how things ought to have been done.
8. Do nothing more than is absolutely necessary; but when other members roll up their sleeves and willingly and unselfishly use their ability to help matters along, you just howl that this or than department is run by a clique.

—From *The Bulletin.*

Rev. G. W. Lokensgard of Prince Albert left January 31st to take up work in his new call at Arnegaard, N. D. To temporarily take care of the work the radio broadcasts is giving services at Spruce Home and Prince Albert. The calls are doing a great mission work that way and we are indeed thankful for that help. In return, those who have radios or can visit some one who has one can get a service every Sunday. *— John P. Tandberg.*

The following songs will be sung at the Prince Albert Circuit Convention this summer. Choirs kindly take notice: "In Heavenly Love Abiding;" "The Heaven's resound;" "O Lamb of God." — These three may be secured, at 10c each copy, from Miss Ethel Herrem, Hochelaga St., Moose Jaw, Sask.

Frydetoner: Drifting, page 89; Seeking the Lost, page 246; Kjerlighet til nesten, page 71; Festsang, page 118; Lover Herren, page 246. *—Ocelia Asals,*
Circuit Choir Director.

YOUNG PEOPLE'S LUTHER LEAGUE

Rev. A. M. VINGE, Editor — FAIRY GLEN, SASK.

Comments.

First of all we want to greet the new readers of this page of Hyrden. Our family of readers has increased almost four hundred since the campaign began. We welcome you into the circle. We solicit for this page your contributions, criticisms, requests, questions, and whatever may help to make our little corner a sought for department. Especially we wish to encourage an attempt at answering the Bible yuestions. Others have found through these simple questions blessings in the quest for the answers. Let us have many, many answers to these new ones appearing in this number. The answers should be in my hands, if possible, by March 10th, and the correct answers will appear in the first of the two April issues.

Again we wish to remind you to make your convention plans early. Not only must the convention place, date, program, speakers, be announced early, but young people hoping to attend their respective conventions should begin to make plans for it early. It is a blessing to get together in this way.

It is encouraging to learn that several Bible Camps are planned again for this summer. We are glad to know that Moose Jaw Circuit though in the dried out district has met for a month of Bible Study this winter. May the Lord increase the hunger for the study of His word.

Gratifying as the result has been in the Hyrden campaign, let us not rest on our laurels but forge ahead to reach the goal of 1000.

An Article on War.

So much has been written in both the secular and religious press about this question, we take the liberty to re-print the following strikingly worded article appearing in the Bible Banner written by Dr. C. J. Sodergren of the Lutheran Bible Institute, Minneapolis.

WAR.

Rom. 13: 1—3 and 1 Peter 2: 13-14 have nothing to do with "armed forces on land and sea." These passages pertain to individual criminals before the law. War is not the "God-given function of government" and the Word of God does not "enjoin us (the Church) to support" the satanic business.

Wars are a curse, the consequence of sin. They will indeed continue as long as men sin. But this does not make them *good*, or something which we should countenance and defend. The business of the Church of Christ is to condemn both sin and war and to deliver men fro the dominion of the liar and murderer from the beginning, ont to commit the church to feed those fires of hell by either positive or negative support.

The Lutheran Church of the sixteenth century did say that war for defence is legitimate, but the war lords and politicians manipulated by the international munition combine of the twentieth century make *all* wars "defensive." As, Mussolini and Hitler.

The Old Testament war ethics do not apply in the New Testament. Ask Jesus, Matt. 5: 38-45, and read the Lord's Prayer.

Hence, in the light of the higher revelation of the *Christian* covenant, we should advocate and carry on war against *sin.* That will take care of the bloody conflicts and put the horse before the cart where he belongs. Let the church gain spiritual victories with the Sword of the Spirit and leave the outward results to God. Nothing else will avail. If there is to be another shambles for the benefit of the plutocrats (money trusts, banking combine, investors, markets, etc.) it will be only the symptom of en invisible disease, and it is not well to treat the *Symptoms.* That is the idea and method of the Reformed Church, and is not Lutheran.

War is a hemorrhage and may be preferable in the sight of the Great Physician to high blood pressure and a stroke.

No stupid "resolutions," but instead a prophetic judgment upon all sin—national sins, the sins of the Church, the sins of the individuals, not forgetting our own grave sins of omission—with at "Thus saith the Lord," with no reference to military operations, except as one possible consequence of impenitnce and unbelief, but with a very definite reference to war waged and won on Calvary and with an appeal to a godless world to accept Him who is our Peace and the one solution of all our problems."

There are many who advocate that the Church should devote its energy to right human wrong by aligning with reform movements, political parties, social uplift etc. That is true when if problem would be approached from the right angle, or "putting the horse before the cart where he belongs" as mentioned in the above article. There is only one method, one hope, and that is that men everywhere in all stations of life face Jesus Christ as revealed in scripture. All the outbreaks of national, civil, and local unrighteousness, greed and inhumanity are only the overflowing of the wicked fountain, the unregenerate human heart. Therefore if the church is to apply God's remedy as a healing balm for a world's need, it must treat the source, not the symptoms of the "invisible disease."

However, it seems that the Church is slow at learning this. Large Church conventions among the Reformed churches spend many sessions discussing social problems, and as a result draw up resolutions which in the process of time need to be abandoned. Christ is the world's remedy! There is no other name given under heaven among men. We mut begin where Christ began, with the individual human heart.

Would it be presumptuous in this connection to quote another paragraph from the Bible Banner? This is orginally taken from the Minister's Monthly and written by a man who is not a Lutheran: (quote)

"We make the bold statement that from eight hundred Protestant pulpits of Chicago and the suburbs, close to five hundred ministers preach other than Biblical sermons." But he adds, "This figure would mount to almost unbelievable heights, if it were not for one lone denomination, which in the face of bitter censure has been given divine grace to hold its head erect and its right arm bearing the Word of God, uplifted."

That lone denomination, the article shows, is the Lutheran Church" (Unquote.)

We ought to thank God for that. It should humble us. It is not said to glorify man. May we individually too as Luther Leaguers, as Lutheran Christians hold aloft the Banner of the Cross as the only emblem that represents the only agency that can heal the travail of the world.

February Bible Questions.

1. Which miracle of Christ was performed by uttering only one word?
2. Of whom is it said "being dead, yet speaketh?"
3. What Old Testament character had 12 fingers and 12 toes?
4. Jesus mentioned three portions of O. T. Scriptures as concerning Himself. Mention them.
5. The following attributes of God are found in Psalm 103: Everlasting, patient, fatherly, forgiving, justice, redeeming, understanding, ruling, merciful, providing.

List verses where these are found.

To the new readers of Hyrden. Try the above questions, and when you have found the answers send them in to the Editor of these colums. Pastor A. M. Vinge, Fairy Glen, Sask., and if your answers are correct your name will appear in a later issue.

Correct answers to December questions:
1. Immanuel. Isaiah 7:14.
2. Isaiah 9:6. "The Mighty God."
3. John 10:7, John 14:6, 1. Cor. 10:4, Eph. 2:14, Heb. 3:1, John 6:48, John 8: 12, 1. Tim. 6: 15.
4. Like 1:17.
5. Simeon.

Correct answers sent in by: Erik Haave, Cameo, Sask., Jos. Haave, Admiral, Sask.

A BIRD'S-EYE-VIEW OF CANADIAN PROBLEMS IN LUTHERAN COORDINATIONS.

(Continued from page 3)

than their seminary course, and who while there have formed attachments which soon have drawn them back to the States again, even though they went to Canada after ordination for a short period of service. Our church in Canada needs a ministry whose members are born, educted and married there.

(To be concluded in next issue.)